

»Saa toge de Greve Gert
 udi hans gule Lok,
 saa hug de ham hans Hoved fra
 over hans Sengestok.«

Da Skibet lagde til ved Bolværket, holdt en Charabanc fra Favsingholm paa Bryggen tilligemed en Materialvogn til Bagagen. Halvanden Time senere kørte de ind paa Herregaarden.

Torben Dihmer stod selv i Forstuen og ønskede dem velkommen. Skønt Meta var bleven forberedt paa den Forandring, der var foregaaet med ham siden Efteraaret, blev hun straks lidt forskrækket ved at se ham. Hun syntes, han i den korte Tid var bleven en helt anden Mand. Hans Øjne med de opsvulmede Laag gjorde ogsaa Hedvig og Jørgen betuttede. Moderen maatte give dem et Puf i Ryggen for at faa dem frem til Hilsen.

Ved det festlig dækkede Frokostbord, hvortil ogsaa de sædvanlige Middagsfæller havde faaet Indbydelse, var Torben i sit allerbedste Humør. Han havde glædet sig næsten barnligt til Doktorfamiljens Komme og lod sig ikke længer paavirke af denne Forlegenhed hos Folk, der første Gang saae ham i hans nuværende Forfatning. Mest fortalte han om de vidtløftige Byggearbejder, der forestod. De vilde sandsynligvis vare et Par Aar, og det var hans Hensigt for den Tid at indrette sig et Hi oppe